УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ 75 років Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City. N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-5740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly: 7-412
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVI. Ч. 104. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 5-го ЧЕРВНЯ 1969 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JUNE 5, 1969 No. 104. VOL. LXXVI.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Середа, 4 червня 1969

В АМЕРИЦІ

ПРОВІДНИК РЕСПУБЛІКАНЦІВ У СЕНАТІ ЕВЕРЕТ ДІРКСЕН скритикував сенатора Едварда Кеннеді за його виступи проти тактики військовиків у В'єтнамі. Сенатор Діркcен сказав, що такий виступ лише підриває авторитет військових керівників у В'єтнамі та підриває мораль американського війська. На цей виступ сен. Діркcена відразу ж зареагував провідник демократичної більшости в Сенаті Майк Менсфілд, мовляв, сенатор Кеннеді „має право говорити те, що вважає за потрібне".

КАНАДА БУДЕ ВИКОНУВАТИ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ СУПРОТИ НАТО, — заявив міністер оборони Канади Лео Кадіо в парляменті у Оттаві. Однак, він зазначив, що сучасний ліберальний канадійський уряд, виконуючи зобов'язання супроти держав Північно - Атлантійського Оборонного Пакту, все таки зменшить кількість війська в НАТО. Представник консервативного крила в канадійському парляменті скритикував політику уряду Трудо і домагався, щоб Канада не зменшувала кількости свого війська в лавах армії НАТО.

ВБИВЦЯ СЕНАТОРА РОБЕРТА КЕННЕДІ СІРХАН СІРХАН ЗАЯВИВ, що він сам тепер шкодує за власний вчинок. Цю заяву склав засуджений на смерть арабський емігрант у в'язниці в Лос Анджелесі в розмові з представником ЕНБІСІ 22 травня, записаній на магнетофоні. „Я хотів би, щоб Кеннеді жив і був президентом" сказав у тій розмові Сірхан Сірхан.

ГУБЕРНАТОР КАЛІФОРНІЇ РОНАЛД РІҐЕН ПОВІДОМИВ, що він відкликає Національну Гвардію з Берклі і в середу вранці відкличе також стан поготівлі. Губернатор сказав, що ці рішення він зробив на підставі прохання Каліфорнійського університету, де були раніше великі студентські заворушення, Тепер студенти угамувались і немає потреби вдаватись до особливих заходів.

У СВІТІ

МОСКОВСЬКА „ПРАВДА" ПРИНЕСЛА велику статтю професора історії в Академії педагогічних наук Едварда Костяшкіна, в якій він, признавши, що молодь кожної генерації буває „іншою", нарікає на сучасну совєтську молодь, яка думає тільки про матеріяльні добра та не має ніяких ідеалів. Названий совєтський учений твердить, що студіюючим совєтським дітям здебільша краще ведеться, як їх батькам, які мусять задовольняти забаганки дітей. Та стаття заперечує совєтську пропаґандивну брехню, наче б в СССР не існувало проблеми молоді.

КОМУНІСТИЧНИЙ КИТАЙ ПРИЗНАЧАЄ тепер нових амбасадорів до різних країн, які визнали були його. До Пакістану прибув новопризначений амбасадор Чанг Тунґ, який очолював далекосхідній відділ в комунокитайському міністерстві закордонних справ. Нових амбасадорів вислано до Парижу і Тірани (Альбанії) та заповіджено призначення амбасадорів до Румунії і Камбоджи.

ГРЕКО - КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА МЕЛЕХІТІВ ПОПАЛА в конфлікт з Апостольською Столицею на тлі наслідства по померлому мелехітському архиєпископі в ЗСА. Виринула проблема, чи нового мелехітського єпископа для Америки має призначити Папа, чи мелехітський Синод, або патріярх Максімос Гакім. Мелехітська греко-католицька Церква нараховує коло 1,000.000 визнавців, головно в Ливані, Сирії і Єгипті. Мелехіти закидають Східній Конґреґації, чи пак Конґреґації Віри, тенденцію „латинізувати" Мелехітську Церкву. Широкий допис про це свого римського кореспондента приніс „НИ Таймс".

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ МІНІСТЕР ВІЙСЬКОВИХ СПРАВ МОШЕ ДАЯН ПРОПАГУЄ плян жидівсько - арабської співпраці на окупованих Ізраїлем теренах, на яких Ізраїль закопил кругло один мільйон арабських автохтонів. Даян поручає дбати за економічний розвиток тих теренів, головно обширу Гази, та перевести там соціяльні реформи, які закінчили б стан анахронічних звичаїв, існуючих в тій відсталій арабській країні. Але він вимагає від місцевих арабів льояльности супроти ізраїльської — окупаційної — адміністрації.

ВІЙСЬКО БІЯФРИ НАСКОЧИЛО під кінець минулого місяця на копальню нафти в Ніґерії, де працювало 29 робітників і службовиків італійської нафтової компанії. 11 італійських робітників згинули і їх тіла знайдено в минулу суботу. Після того уряд Біяфри виявив, що решту 18 італійських робітників біяфрійці взяли в полон і військовий суд Біяфри засудив їх на смерть, як чужинців, що разом з ніґерцями воювали проти Біяфри. Італійський уряд рішучи заперечив, наче б ті робітники брали участь у війні Ніґерії проти Біяфри. Апостольська Столиця, Італія і Західня Німеччина повели дипломатичну акцію, щоб Біяфра звільнила 18 італійців.

Іде підготова до відзначування Тижня Поневолених Націй

Ню Йорк. — Десять років тому, на підставі ухвали Американського Конґресу, тогочасний президент ЗСА Двайт Д. Айзенгавер підписав закон про відзначування кожного року у третьому тижні місяця липня Тижня Поневолених Націй. Цей закон стверджували і всі наступні президенти Уряду ЗСА: Дж. Ф. Кеннеді, Л. Б. Джансон та є всі підстави сподіватись, що президент Р. М. Ніксон проголосить Тиждень Поневолених Націй, адже Америка стояла і стоятиме за право кожного народу на самовизначення. У зв'язку з 10-літтям відзначування Тижня Поневолених Націй, Канцелярія УККА в Ню Йорку розсилає всім амбасадам у Вашингтоні та всім головним представникам країн, членів ОН, нову книжку проф. д-ра Л. Добрянського англійською мовою під наг. „Вразливі росіяни", у якій автор з відповідною документацією розповідає про Росію — поневолювача народів. У більших українських громадах Відділи УККА, співпрацюючи із організаціями - членством, вже розпочали підготову до відзначування Тижня Поневолених Націй. Плянуються збори-мітинги, подекуди спільно з представниками інших поневолених народів, прилюдні демонстрації, походи вулицями міст, мистецькі імпрези із зразками української культури, яку переслідує червона Москва в Україні, і т. п. В українських церквах на прохання вірних будуть відправлені Богослуження в інтенції добра і свободи для українського народу.

Майнер і Кеґіл перемогли в губернаторських правиборах в Ню Джерзі

Роберт Б. Майнер

Попередній губернатор Роберт Б. Майнер, що має опінію консервативного демократа, і конґресмен Вілліям Т. Кеґіл, поміркований республіканець з Кемдену, перемогли у вівтіркових правиборах та здобули перший демократичну, а другий республіканську кандидатури на губернатора Ню Джерзі у виборах, що відбудуться в листопаді цього року. Роберт Б. Майнер переміг великою більшістю голосів своїх 5 суперників. Його вибір на кандидата вважається перемогою демократичного естаблішменту, а вибір Кеґіла вважається за перемогу ліберальних республіканців, що їх репрезентує сенатор Кліфорд Кейс. У хвилині, як подається цю вістку, ще немає точних підрахунків голосів, але із 97 відсотків уже підрахованих демократичних голосів Роберт Б. Майнер одержав вдвоє більше голосів, ніж його найбільший суперник, стейтовий сенатор Вілліям Ф. Келлі з Джерзі Сіті. Республіканський кандидат Кеґіл переміг свого головного суперника Сендмена більшістю 13,000 голосів. На виборчому списку Роберта Б. Майнера був українець Михайло Вархол, що кандидував на директора (старосту) Гудсонського повіту. Кінцевого вислiду голосування на цього кандидата ще не проголошено, але в цьому повіті здобув замітну більшість суперник Майнера, отже можна передбачати, що й інші кандидати на його списку не одержали більшости в цьому повіті.

Студентські екстремісти загрожують основним демократичним свободам — заявляє президент Ніксон

Медісон, Савт Дакота. — Під час відкриття бібліотеки ім. Карла Е. Мундта при Стейтовому Коледжі ім. ген. Відла в цьому місті виступив у вівторок 3 червня ц.р. президент Ніксон із промовою, присвяченою теперішнім студентським заворушенням і вимогам. У своїй промові Президент ствердив, що радикальні елементи поміж студентством, дуже часто при сприянні деяких „ліберальних" членів професури окремих університетів загрожують своїми арогантними акціями й виступами основним демократичним свободам американського суспільства. Тільки демократична стриманість і небажання порушувати права окремих громадян не дозволили урядовим чинникам застосувати силу проти тих, що намагаються підірвати демократичний процес і спосіб життя. Згідно із ствердженням Президента, войовничі елементи серед студентства і сприяючі їм професори не беруть до уваги прав і свобід інших співгромадян і все це в результаті приводить до нівечення політичних і конституційних свобід. Зокрема натаврував Президент тих лібералізуючих професорів американських коледжів й університетів, які підтримують студентських екстремістів і їхню неприпустиму тактику в боротьбі за здійснення тих чи інших вимог і навіть виправдують терористичні дії студентських „революціонерів".

НОМІНАЦІЯ БИРҐЕРА — АПРОБОВАНА

Вашингтон. — У вівторок 3 червня ц. р. тут відбулося сорокхвилинне переслухання Ерла Воррена Е. Бирґера, найменованого през. Ніксоном на становище Головного Судді Найвищого Суду. Переслухання відбулося в дуже дружній атмосфері й у висліді правнича Комісія протягом п'яти хвилин апробувала одноголосно цю номінацію. Голосування повного Сенату над справою затвердження номінації Бирґера відбудеться в найближчому тижні. В той час, як відбувалося переслухання судді Бирґера, на залю намагався вдертися мехіканськo - американський екстреміст Реєс Льопез Тіхеріна, щоб запротестувати проти найменування Бирґера.

Бучачани відбули свій 1-ий З'їзд у Рочестері

Рочестер, Н. Й. (І. Д.) — Заходом ініціятивної групи Бучаччан відбувся тут в Українському Нар. Домі у днях 30-31 травня і 1 червня перший з'їзд уроджeнців і колишніх мешканців Бучаччини при участи біля 200 осіб. Після Служби Божої, що її відправив о. д-р В. Ковалик, ЧСВВ, відкрив з'їзд його ініціятор, Мих. Крижанівський. Доповіді виголосили: о. д-р М. Соловій, ЧСВВ, мґр М. Білоскурський і Ст. Шипелявий. З'їзд вислав привіт Верх. Архиєпископові, Кардиналові Йосифові Сліпому, з підписами учасників. Після обіду прочитано спогади ред. М. Островерхи й мґра Я. Гриневича. Дир. І. Винник зреферував справу видання Бучацького Збірника. Після дискусії вибрано Головний Комітет Бучаччан у складі: Михайло Крижанівський — голова, члени: д-р Соханівський, В. Кольцьо, мґр М. Білоскурський, М. Винниченко, Р. Тарас, і Галя Слюзар. До Контр. Комісії ввійшли: проф. І. Бек, М. Гафтковичі Т. Шевчук. До ред. Колеґії вибрані: проф. І. Воднарук, ред. П. Роґатинський, ред. М. Островерха, д-р Р. Барановський і С. Шипилявий. На з'їзд наспіло багато привітів м. ін.: від Їх Блаженства Кардинала Йосифа Сліпого, від Владики Володимира Маланчука, уроджeнця Бучаччини.

Перед бенкетом відбулася мистецька програма: Марія Крижанівська продеклямувала уривок з поеми Івана Франка „Великі Роковини", відомий квартет „Верховина" з Торонта під мист. керівництвом О. Глібович відспівав 6 пісень, представник старої іміграції Вол. Олейко проспівав дві народні пісні, танцювальна група „Черемош" з Рочестеру під проводом Я. Кужіля відтанцювала низку українських танків. Після того відбулася забава з танцями.

Дня 1-го червня після Служби Божої відбулася спільна знимка, схвалено резолюції. На Видавничий фонд задеклярували понад 6.000 дол. Новообраний голова М. Крижанівський закінчив з'їзд короткою промовою.

У зударі двох воєнних кораблів згинули 74 американські моряки

Вашингтон. — У вівторок 3 червня ц. р. припинено рятункову акцію, яка намагалася віднайти когось із 6-ох старшин і 67-ох рядових моряків, які „пропали" попереднього дня, в минулий понеділок, коли-то австралійський літаконосець „Мелбирн" перерізав надвоє американський нищильник „Френк І. Івенс" на Тихому океані. Тому, що в тому зударі зараз-же згинув був один моряк, то загалом людські втрати в тій катастрофі становлять 74-ох американських моряків, старшин і рядових. Всі вони, мабуть, знаходились у своїх кабінах в тій передній частині нищильника, яка зразу затонула, коли „Мелбирн" наїхав на той корабель. Командир Сьомої фльоти віце-адмірал Вілліям Брінґл призначив слідчу комісію, яка має устійнити причини тієї катастрофи. Головою тієї Комісії став контр-адмірал Н. Г. Кінґ. Та катастрофа сталася під час маневрів членських держав Південно-східнього азійського Союзу, при чому в маневрах брало участь коло 40 воєнних кораблів різних типів і родів. Участь в тих маневрах брали ЗСА, Британія Австралія, Нова Зеляндія Філіппіни і Таї (Сіям). Негайно після катастрофи відкликано дальші маневри. Кілька кораблів і кількадесять літаків брали участь у 24-годинних невдачних розшуках за оцілілими. Ця остання морська катастрофа вже сьома з черги від 1966 року. Найбільшою з них була пожежа на літаконосці „Форесталь" біля берегів Північного В'єтнаму, коли-то 29 липня 1967 р. згинули в пожежі 132 особи. Так само страшною катастрофою був загин 29 травня 1968 р. атомово - підводного човна „Скорпіон" на Атлантику: всі 99 осіб у тому човні згинули. Разом з отих катастрофах від 1966 року, включно з останньою, згинуло 387 американських морських старшин і рядових моряків.

Південний В'єтнам відкидає ідею про коаліційний уряд з комуністами

Сайґон. — Південно-в'єтнамський президент Нґуєн Ван Тіє вернувся до столиці Південного В'єтнаму з своєї подорожі до Південної Кореї та на Тайвань (Формозу). В обох комунікатах, проголошених після розмов названого південно-в'єтнамського президента з лідерами Південної Кореї і Вільного Китаю, стверджувано, що не може бути мови про коаліційний з участю комуністів, уряд у Південному В'єтнамі. Коментатори припускають, що Нґуєн Ван Тіє зумисне оприлюднив ті заяви перед своєю зустріччю з президентом Ричардом Ніксоном, яку він матиме 8-го червня ц. р. на тихоокеанському острові Мідвей, щоби протидіяти можливому натискові збоку Ніксона, щоб бодай у принципі прийняти ідею коаліційного уряду і переговорювати про неї на Паризькій конференції. Але з американського боку півофіційно заявлено, що американський Уряд ніколи не підтримував тієї ідеї перед південно-в'єтнамськими чинниками. Зате припускають, що президенти Ніксон і Нґуєн Ван Тіє погодяться щодо можливости відкликання з Південного В'єтнаму частини, коло 50.000, американського війська і передачі функцій того війська південно-в'єтнамській армії. На Мідвей полетять разом з президентом Ніксоном державний секретар Вілліям Роджерс, військовий секретар Мелвін Лерд, дорадник Президента Генрі Кіссінґер і голова американської делеґації на Паризькій конференції Генрі Кебот Ладж, який перед тим прилетить до Америки

У ЧССР продовжується обсаджування керівних становищ сталіністами

Прага. — Д-р Любомір Струґаль, який впродовж чотирьох років був міністром внутрішніх справ за президентури сталініста Антоніна Новотного, призначений тепер на заступника головного секретаря компартії Чехо-Словаччини. Таким чином він став після д-ра Ґустава Гусака, який прийшов на місце Александра Дубчека, найбільш впливовою людиною в партійно-державному апараті Чехо-Словаччини. Василь Біляк став головою відділу закордонних зв'язків в компартії ЧССР, а Алоїс Індра головою партійного відділу для справ державної адміністрації і соціяльних організацій Юзеф Ленарт став головою партійного відділу для економічних справ. Всі вони — Струґаль, Біляк, Індра і Ленарт — належали до тих 10-ох чесько-словацьких діячів, що їх офіційно „реабілітовано" з публічно закидуваної їм зради чесько-словацьких інтересів в користь Москви. Коли тільки москалі перевели збройну інвазію до ЧССР, то вони намагалися створити прихильний собі уряд з Струґля, Індри і Біляка.

Велика збірка поезій Ліни Костенко появилася в В-ві „Смолоскип"

Балтимор. — У Видавництві „Смолоскип", як 4-а книжка його бібліотеки, появилася велика 360-сторінкова збірка поезій Ліни Костенко — однієї з найвидатніших українських поетес в сучасній Україні. Народжена 1930 року на Київщині, Ліна Костенко є авторкою трьох виданих досі книжок поезій „Проміння землі" (1957), „Вітрила" (1958) і „Мандрівки серця" (1961). Поезії з усіх цих збірок увійшли тепер до здійсненого в-вом „Смолоскип" видання п. н. „Ліна Костенко — Поезії", що його упорядкував Осип Зінкевич. Включено до нововиданої збірки збірок також друковані останніми роками по різних газетах і журналах в УССР вірші Ліни Костенко, як також деякі з тих, що були друковані в українських виданнях у Польщі і на Пряшівщині. В усьому в книжці надруковані 202 вірші й поеми, деякі в скороченому вигляді. В передмові й повідомленнях видавництва зазначено, що книжка поезій Ліни Костенко появляється без відома і згоди авторки, яка живе в Києві. Попереджена збірка фотографією Ліни Костенко і передмовою від Видавництва. В передмові стверджується, що збірки поезій Ліни Костенко, які появилися в шістдесятих роках, нині дуже рідкісні і в Україні і за кордонами і що видана тепер на еміґрації книжка є найповнішим збірним виданням її творів. Не зважаючи на багаторазові повідомлення в київських виданнях про те, що має бути видана нова книжка поезій Ліни Костенко, за останні вісім років не появилося нічого.

ВІДБУВСЯ 13-ий З'ЇЗД ДЕЛЕҐАТІВ УЛТПА

Д-р Богдан Шебунчак, новообраний голова УЛТПА

Кергонксон, Н. Й. (МД). — Тут, на Союзівці, в днях 30-го травня до 1-го червня ц. р. відбувся черговий 13-ий Делеґатський З'їзд Українського Лікарського Товариства Північної Америки, що цим разом знову мав численні делеґації Відділів Америки і Канади. Делеґатські З'їзди УЛТПА відбуває кожних два роки і вони мають діловий характер. У такі роки, коли діловий З'їзд не відбувається, тоді УЛТПА, звичайно, відбуває свої професійно - наукові сесії, остання з яких, наприклад, відбулась минулого року в Монтреалі, Канада.

Діловий З'їзд цього року відкрився в присутності 50-ти умандатованих делеґатів, що репрезентували всі діючі осередки УЛТПА Америки і Канади, а самим З'їздом проводила президія в складі: д-р Борис Филипчак — голова, д-р Богдан Волянський й д-р Іван Дідюк — заступники, д-р Ірина Гребеняк та д-р Нестор Когут — секретарі.

З'їзд мав на порядку дня велику програму обговорення праці за минулі два роки, яку проводила Управа під керівництвом проф. д-ра Юрія Трухлого, вибір нової Головної Управи Товариства та наміченння нових завдань і напрямних на наступні два роки. Відзначаючи успіхи праці, яку проводила Управа в минулі роки, широко розвинулась дискусія про труднощі і недоліки організованого життя взагалі, а в тому і лікарських кадрів. Особливо турбував делеґатів доріст до організованих рядів Товариства, і в цьому ряд дискутантів подавали далекойдучі пляни, щоб посилено організувати новий доплив членства з-посеред тепер студіюючої молоді. Обговорювано також ряд проблем, зв'язаних із видаванням „Лікарського Вісника" — журналу, який є органом УЛТПА.

Після висловлення довір'я уступаючій Управі, переведено вибори нової Головної Управи Т-ва, до якої увійшли: д-р Богдан Шебунчак — голова, д-р Олег Волянський — голова-елект, д-р Михайло Гук і д-р Богдан Волянський — заступник голови, д-р Юрій Кушнір — секретар, д-р Микола Крижановський — скарбник, д-р Мирослав Навровський — орган. референт, д-р Юлія Гной — реф. молоді, д-р Роман Кравчук — реф. видавничий, д-р Євген Грабарчук — архівар Т-ва, д-р Андрій Тершаковець — член.

До Контрольної Комісії увійшли: проф. д-р Юрій Трухлий — голова, д-р Люба Стефанівська і д-р Петро Глібович — члени. Товариський Суд вибрано у складі: д-р Мирон Зарицький — голова, д-р Василь Кіналь і д-р Борис Филипчак — члени. Редактором „Лікарського Вісника" переобрано д-ра Павла Джуля, а адміністратором журнала вибрано д-ра Маріяна Юзича.

З'їзд мав також у своїй програмі наукову частину, після якої слідував бенкет, яким проводив д-р Є. Грабарчук. Мистецьку програму бенкету вів Іван Керницький-Ікер, який, між іншим, прочитав одну із своїх най-

(Закінчення на стор. 3-ій.)

Проф д-р Зіновій Лисько, видатний композитор, музиколог і автор, помер в Ню Йорку

Сл. п. проф. д-р Зіновій Лисько

Ню Йорк. — Проф. д-р Зіновій Лисько, видатний український вчений, композитор, музиколог і фолкльорист, автор багатьох праць, дійсний член Наукового Т-ва ім. Шевченка, співробітник української і англомовної Енциклопедії Українознавства, член 204 Відділу УНСоюзу і дописувач до „Свободи", помер тут у вівторок, 3-го червня 1969, на 74-му році життя.

Проф. д-р Зіновій Лисько народився в Західній Україні в 1895-му році. Був учнем В. Барвінського і Ф. Якименка, а згодом Й. Сука у Празькій Консерваторії. Був учителем музики в Інституті ім. Лисенка у Львові, керівником філії цього Інституту в Стрию та професором композиції Львівської Консерваторії. Редаґував журнал „Українська Музика" та збірник „Співаник Червоної Калини". Був співавтором „Диригентського порадника", а в останніх роках автором 10-томового корпусу „Українські Народні Мелодії", з якого досі появилося чотири томи під фірмою Української Вільної Академії Наук заходами і в адміністрації мґр. Маріяна Коця. До останніх праць його життя належить редакція великого збірника релігійних творів Ол. Кошиця, що вже є в друку та повинен появитися ще цього року.

Бувши представником модерного напрямку в українській музиці, сл. п. проф. д-р Зіновій Лисько залишив велику музичну спадщину, в цьому сюїту „Тризна" для симфонічної оркестри, струнний квартет, фортепіянове тріо, сонату і сюїту, вокальне тріо „Катерина" з фортепіяном, кантати для хору, сольові пісні, численні обробки народних і стрілецьких пісень. З музикознавства залишив „Музичний словник", монографічні студії про І. Лаврівського, О. Кошиця, В. Барвінського та ін.

Осиротив дружину, брата і сестру та ближчу і дальшу родину в Америці й Україні. Тіло покійного спочиває в похоронному заведенні Metropolitan Funeral Home при Евеню „A" між 11 і 12-ою вулицями в Ню Йорку, де в четвер і п'ятницю, 5 і 6-го червня, о год. 8-ій вечора будуть відправлені панахиди. Похорон відбудеться в суботу, 7-го червня, о год. 9:30 рано з української католицької церкви св. Юра на Український Православний Цвинтар у Бавнд Бруку, Н.Дж.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢.

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Невдала місія Рокефеллера

У 1958 р., коли президент Д. Д. Айзенгавер вислав був свого віце - президента Ричарда Ніксона до країн Південної Америки з місією поліпшити взаємини між двома континентами, то Ніксон зустрівся з нагальними демонстраціями в Перу й Венесуелі. Минулого місяця президент Ніксон делеґував нюйоркського ґубернатора Нелсона Рокефеллера з подібною місією, порадивши йому „давати менше порад, а більше слухати", як можна і треба поліпшити взаємини ЗСА з їх південними сусідами. Вибір, здавалося, був добрий: Нелсон Рокефеллер належить до кращих знавців латино - американських справ, говорить плавко по-еспанськи, має статус державного мужа, відомого у міжнародному світі. Проте, у практиці виявилось, що цей вибір був помилкою, бо Нелсон Рокефеллер має ненависне ім'я не тільки для комуністів, а й для мільйонів латино - американських патріотів - націоналістів, які знають, що він має величезні мастки в різних країнах Південної Америки, зокрема у Венесуелі, і тісно пов'язаний з американським нафтовим промислом в Перу, що його тамошній уряд „знаціоналізував", що спричинило гострий конфлікт із ЗСА. І тому проти Рокефеллера демонстрували комуністи й націоналісти.

Ці заворушення були такі бурхливі, що президент Венесуелі просив Рокефеллера стриматися цим разом від своєї візити. Рокефеллер передчасно вернувся до ЗСА, але заявив, що не вирікся відвідати ще 10 латиноамериканських держав. Проте, мабуть, його місія приречена на невдачу. Президент Ніксон слушно заявив, що нема чого далі „досліджувати" південно - американські відносини, бо вони вже достатньо досліджені. Проблема в тому, що країни Латинської Америки вимагають від З'єднаних Стейтів не тільки „відкритих вух і серця", але й „відкритої кишені", і борються проти будь-яких проявів дійсної і уявної північно - американської експлуатації, а північно - американські політики й економісти слушно заявляють, що політичні відносини в Латинській Америці у хронічному стані пливкости та непевности і тамошні панівні верстви не допускають перевести необхідних соціяльних реформ, які протиділяли б лівій аґітації та піднесли життьовий рівень населення.

Невдача місії Рокефеллера пригадала, що ЗСА мають великі труднощі у співпраці не тільки з Західньою Европою та Південною Азією, але й із Латинською Америкою. Покищо існують тільки дуже кволі шанси на їхнє поліпшення в найближчому часі.

47 мільйонів

У Москві розпочалась 27 травня „Декада українського мистецтва і літератури". У театрі виступив хор ім. Верьовки, виконуючи для москвичів навперемін українські і російські пісні, про що писала „Правда" з 28 травня, при чому „русскую речь" з уст українців поставлено на першому місці: „Із сцени Колонної залі Будинку Спілок лунають російська і українська мови, музика, пісні" . .. Виступаючи ще перед початком концерту, голова Ради Міністрів РСФСР хвалив українців за те, що вони „внесли великий вклад у спільну скарбницю нашої неосяжної вітчизни", а київський квіслінґ з ЦК КП УССР Овчаренко „від імени всього 47-мільйонового українського народу" запевняв москвичів у тому, що Україна щаслива, вільна, заможна і, головне — „навіки з Росією".

Одночасно з московською „Правдою" пошта принесла на редакційний стіл і „Конґрешнел Рікорд" — офіційне видання з Вашинґтону, з 19 травня 1969 року. На сторінці Е-4091 опубліковано там виступ конґресмена Джоела Т. Бровгіла із стейту Вірджінія, в Палаті Представників, під наголовком: „Злочини проти українського народу". Конґресмен Бровгіл розповів про незаконний арешт органами КҐБ у Львові архиєпископа Української Греко-Католицької Церкви Василя Величківського і покликався на різні документи, в яких докладно сказано, на основі найновіших даних з України, про переслідування релігії і вірних, про палення бібліотек, нищення історичних пам'яток українського народу.

В той час, як на московській сцені виступає підкуплений імперією партійний діяч із складу ЦК КП УССР з вихвалянням окупаційного режиму в Україні, — у Вашинґтоні лунає голос правди про розіп'яту Україну. Такий парадокс можливий лише в сучасному невпорядкованому світі. Але безладдя у природі довго не може тривати, хаос не вічний, а обман має куці ноги.

В. Ткач

КОМУНІСТИЧНИЙ КОНГРЕС І СПРОТИВ САТЕЛІТІВ

5-го червня в Москві розпочинається довго приготовлювана і з напруженням очікувана світова конференція комуністичних партій. Москва сподівається на цьому форумі відновити єдність світового комуністичного руху й піднести свій захитаний престиж.

Звичайно, Китай, Югославія, Альбанія залишаться осторонь, а тому цілковитої єдности сподіватися не можна. Але чи вдасться перебороти також ті труднощі, які Москва має, наприклад, з італійськими чи французькими комуністами і які виникли, головним чином, після окупації Чехо - Словаччини та проголошення „д о к трини Брежнєва" про обмежений суверенітет держав з комуністичною системою правління? І чи пощастить під час конференції заглушити голоси спротиву, які чути з різних держав - сателітів, насамперед з Румунії?

Протягом останнього року комуністичний провід СССР ужив усіх можливих заходів, щоб приборкати опір проти геґемонії Москви у сателітних державах. Ішлося про те, щоб на світову комуністичну конференцію держави Варшавського пакту прийшли принаймні зовнішньо з єдиною думкою. Для цього відбувся ряд підготовних конференцій і окремих зустрічей. На них Москва намагалася підтвердити свою зверхність у політичній, мілітарній, господарській і навіть культурній ділянках.

Згадана зверхність властиво існувала ще за часів Сталіна, і її підтверджено після здушення угорської революції й польського опозиційного руху в 1956 році. Але вона знову захиталася, коли перша Румунія виявила недвозначні тенденції унезалежнитися від постійних диктатів СССР, а після того прийшла спроба Дубчека. Але окупація Чехо - Словаччини і масивний натиск на румунських комуністичних провідників урятували або щонайменше продовжили панування СССР в сателітних державах. Після цього Брежнєв своєю доктриною (проти якої найбільш завзято виступають якраз італійські комуністи) хоче підмурувати провідну ролю совєтської (себто російської) комуністичної партії і щодо держав - сателітів, і щодо комуністичних партій Заходу. Не треба бо забувати, що „доктрина Брежнєва" торкається не тільки держав з комуністичною с и с темою правління, але змірає також до обмеження незалежности комуністичних партій західнього світу.

Дехто з західньоевропейських коментаторів совєтської політики висловлює думку, що за останній рік Москва виявила завуальовані тенденції фактично (не формально) включити держависателіти до обсягу совєтської імперії. Справді, якщо не тільки зовнішня, але й внутрішня політика, мілітарні сили і, врешті, господарство цих держав будуть цілковито підпорядковані Москві і нею керовані, то що тоді фактично залишиться від їх „суверенности", яка й так, згідно з доктриною Брежнєва, має бути формально обмежена?! З формальним прилученням держав - сателітів до Совєтського Союзу Москві спішитися немає чого: їй навіть вигідніше залишати зовнішні атрибути їх суверенности, щоб мати улегшеним завдання заявляти, нібито вони вповні суверенні держави, хоч ця суверенність зведена насправді до дуже мінімальних розмірів. Але на такі фальшування дійсности московські комуністи неперевершені фахівці. Якщо вони твердять, що підсовєтська Україна (яка не має ані власних дипломатичних зносин з чужинецькими державами, ані власного війська, ані власних грошей чи навіть поштових марок, себто не має тих зовнішніх атрибутів суверенности, що їх мають держави комуністичного бльоку) являє собою „суверенну державу", то що їм перешкоджало б говорити про суверенність держав - сателітів, якби насправді ця суверенність була остаточно зведена до цілковитого нуля?!

Щодо тенденцій Москви до все більшого приборкування під свої „впливи" держав комуністичного бльоку, то під цим поглядом найбільш характеристичні дві конференції: конференція політичного консультативного комітету держав Варшавського пакту 17 березня ц. р. в Будапешті і конференція „ради взаємної економічної допомоги" в складі представників тих самих держав у кінці квітня ц. р. в Москві. На обох тих конференціях Москва плянувала провести ряд постанов, які йшли б у напрямку т. зв. „інтеґрації" держав-членів у зазначених вище ділянках. Але на конференції у Будапешті Москві не вдалося нічого конкретного осягнути щодо „затіснення" співпраці на політичному й мілітарному відтинках — крім загальних фраз про солідарність, спільні цілі і т. і. Те саме сталося на конференції в Москві на відтинку господарському. Там постановлено створити „групи фахівців", що мали б опрацьовувати спільні пляни в різних ділянках господарства, але прийнято засаду добровільности щодо участи кожної окремої держави в тих чи інших заплянованих „групами фахівців" господарських потягненнях, і там відкинуто плян Москви щодо створення надрядного тіла, якому мало б бути підпорядковане господарство всіх країн комуністичного бльоку.

Чи це значить, що Москва відступила від своїх плянів „інтеґрації"? Видається, що вона мусіла лише покищо піти на компроміси, щоб урятувати перед світовою конференцією комуністичних партій 5 червня ц. р. „єдність" держав комуністичного бльоку. До цього її змусила рішуча постава Румунії, підтримана „посереднім" становищем Польщі і неясністю позицій Угорщини, як про це повідомляють західньоевропейські кореспонденти. Чехословацька делеґація мусіла, розуміється, сидіти тихо.

Труднощі з державами-сателітами не будуть для Москви єдиними на конференції 5 червня. Вже тепер ставлять прогнози, що, з огляду на спротив багатьох комуністичних партій із Заходу, Москві не вдасться осягнути повного й безоглядного засудження Китаю; не вдасться знайти схвалення для „доктрини Брежнєва"; і треба буде злагіднити тон щодо традиційних нападів на американських та інших „імперіялістів". Це останнє, зрештою, і в інтересах самого СССР, який тепер — після брутальної агресії в Чехо - Словаччині і затривожений розвитком подій на китайських кордонах — шукає можливостей відновити свою політику „мирного співіснування" і зацікавлений у діялозі, головно з ЗСА.

З цього виходило б, що Москва не вийде так переможно з конференції 5 червня, як вона собі того бажає. Але вона потребує цієї конференції, щоб хоч врятувати свій престиж, заспокоїти стурбовані її агресивними потягненнями (і то супроти „братніх" народів під комуністичною владою) комуністичні партії Заходу і бодай деклятивно підтвердити солідарність частини (без Югославії, Китаю тощо) світового комуністичного руху і свою якщо не диктаторську, то принаймні провідну ролю в ньому. Після того вона буде продовжувати йти своїм утертим шляхом домінації й накидання своєї геґемонії „братам - комуністам" з різних націй і напевно знайде способи, щоб забезпечити собі підтримку великої частини комуністичних партій світу.

У зв'язку з комуністичним конґресом варто звернути увагу на дві великої ваги справи. Перша торкається спеціяльно українців і полягає в тому, що на конференції в Москві не буде репрезентована, як рівноправна й окрема одиниця, партія українських комуністів з підсовєтської України, з нібито „суверенної" УССР. Вона буде там присутньою хібащо в ролі підголосків „старшого брата", як провінційний філіял всесоюзної комуністичної партії. Про цю річ варто подумати тим, які захоплюються теоріями, що підсовєтська Україна — це українська (суверенна чи напівсуверенна) держава, і що в СССР ідуть процеси демократизації чи лібералізації режиму...

Друга справа полягає в тому, що ввесь західній світ нібито спокійно приглядається, як у столиці СССР з'їздяться делеґати комуністичних партій цього самого західнього світу, щоб, поминаючи всякі заяви про „мирне співіснування" чи тактичні заходи до певного „злагіднення" тону на адресу Заходу, — таки вишукувати засоби найефективнішого поборювання західнього „імперіялізму" і встановлен-

(Закінчення на стор 3-ій)

К. Степовий

ДЕЩО В СПРАВІ МИСТЕЦТВА

Не думав я писати на цю тему, але стаття, вміщена в „Свободі" з 15-го травня ц. р. під заголовком „Пісня відродженої душі" викликала у мене бажання висловити в цій справі і свою думку.

Ця думка, правда, зроджувалася в мене не раз, але бракувало енергії порушити те наболіле, яке, замість корисного, часто й густо приносить шкоду.

„Пісня відродженої душі" — це явище майже нормальне, бо в практичному житті ми знаємо, що коли людині тяжко, коли людина має якесь горе — вона розраду знаходить у пісні, і від цього їй стає легше. У нас же, емігрантів, рідна українська пісня, крім емоцій, викликає думки, навіває спогади.

Але це між іншим. Тут я хочу торкнутися іншого виду нашого мистецтва, а саме — малярства. Мені часто приходилось бувати на виставках українських мистців-малярів. І завжди я дивувався. На тих виставках, якщо й були, то лише врядигоди образи з українською тематикою. А вже образів з українськими хатами, оселями, хуторами, млинками та церквами — я майже не зустрічав. Чому їх не малюють наші мистці я не знаю.

А проте, малярський образ з першого погляду викликає певні емоції. І кожен українець, побачивши красвид батьківщини, пригадає собі Україну, свої дитячі роки, і, коли біля нього буде в той час його син чи дочка, то напевно скаже: „Дивись, це — кусник тієї України, в якій народились я і твоя мама. Мусиш і ти її полюбити, бо це — край твоїх батьків, край твого народу, з якого походиш і ти".

Образотворче мистецтво, принаймні так я думаю, один з найбільш яскравих видів мистецтва, що так різко впадає у вічі старшому і молодшому поколінням. Чому ж так мало наших мистців - малярів цікавляться українською тематикою? Невже образи на українські теми виглядали б гірше, як види Мюнхену чи Ню Йорку?

Напевно образи з українськими красвидами купували б українці, щоб ними прикрашати свої хати, щоб, глянувши на них, переноситися в думках на рідну землю.

Невже наші мистці думають, що їхніх образів з українською тематикою ніхто не буде купувати? Якщо так, то вони помиляються. Я не є досвідчений маляр, я маляраматор, але моїх картин з українською тематикою є в цій благословенній країні досить. Не раз, до моєї хати приходили люди, щоб набути образ з українським красвидом. Коли я одному з таких покупців сказав, що він може набути деінде кращі образи, то він відповів, що ніде не міг знайти образу українського села, а конче хоче мати, щоб подарувати своєму приятелеві на день його народження. Учениця гайскулу Орися С., народжена в Америці, побачивши у мене в хаті на стіні українські красвиди, замовила собі два з них за свої власні ощадності. На моє питання, чому вона хоче їх набути, відповіла: „Це українські образи, вони мені подобаються, і я подарую їх своїм батькам".

Я вже 12-ий рік виставляю свої картини майже виключно з українською тематикою на виставках, що їх влаштовує велика компанія „Вестерн Електрік". Ті виставки оглядають тисячі робітників, і кожного разу скупчуються вони біля моїх картин, вперше знайомлячись наочно із Україною. Бували випадки, що я там же їх і продавав.

Отже, малярство, як одна з найбільш яскравих форм мистецтва, може бути й добрим пропагандивним засобом, в першу чергу серед наших дітей і молоді. Думати про те, як їх утримати при нас, щоб вони не асимілювались, наш найперший обов'язок. Ми бідкаємося, що там, в Україні, ворог переводить русифікацію, силою намагається зросійщити наш народ. А наші діти тут, у вільній країні, так легко американізуються. Тож не забуваймо про мистецтво, а зокрема малярство, яке також може бути для нашої молоді тим євшан - зіллям, що заставило сина половецького хана пригадати своїх рідних і свою країну.

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

ПРО ПРИЗНАЧЕННЯ РЕД. О. ЗІНКЕВИЧА

У замітці „Ред. О. Зінкевича призначено головним хеміком фірми" („Свобода" ч. 93 з 20-го травня 1969 р.) подано помилкову інформацію, яка звучить так: „як повідомлено в журналі фірми „Мейтененс Суплайс" з квітня ц. р., (він) буде відповідальним за якість продукції мила та шампуну".

Журнал „Мейтененс Суплайс" не є журналом фірми, в якій я працюю. Він є єдиним у ЗСА журналом Санітарного Постачання і його видає Мекнер - Дорлен Комп., видавець різних хемічних і спеціялізованих журналів.

В цьому журналі за квітень 1969 р., на стор. 169 про моє призначення сказано таке (подаю дослівний англійський текст):

"Technical director of Cello, stated that Mr. Zinkewytch will be responsible for Cello's quality control and will head the research and development division."

Компанія, в якій я працюю, взагалі не виробляє шампунів, а виріб спеціялізованого мила становить всього приблизно один відсоток загальної продукції. Зате ця компанія продукує понад двісті різних хемічних продуктів, в чому перевагу становить розпрацьовування методів полімеризації і продукції власних полімерів.

Осип Зінкевич

Балтимор, Мд.

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ЗАЯВА ОСЕРЕДКУ „ГУЦУЛЬЩИНА" В НЮ ЙОРКУ

Загальні Річні Збори Осередку Товариства Гуцулів-Верховинців „Гуцульщина" в Ню Йорку 18 травня ц. р. ствердили, що мґр М. Домашевський своїм дописом „Голоси про гуцулів", вміщеним у „Свободі" з 9-го травня ц. р., образив шляхетні почування не тільки ентузіястів і прихильників Гуцульщини, але також усіх гуцулів Ню Йорку.

У зв'язку з цим винесено таку резолюцію:

— Загальні Збори звертаються до Управи Товариства „Чорногора" в Чикаґо з проханням перестати містити безпідставні обвинувачення як у своїм місцевім журналі „Гуцулія", так і в інших часописах.

— Загальні Збори закликають Товариство „Чорногору" в Чикаґо полагодити спірні справи із Управою „Гуцульської Ради" полюбовною дорогою.

— На випадок, коли б до порозуміння не прийшло, Загальні Збори пропонують скликати Надзвичайний Загальний З'їзд Гуцулів ще цього року, на якому можна було б усунути всякі спірні точки і прийти до обопільного порозуміння для загального добра Гуцульської Громади в ЗСА і Канаді.

За Президію:

Д-р Семен Федюк
голова

Степан Костик
секретар

СПРОСТУВАННЯ НА „СПРОСТУВАННЯ" В СПРАВІ ДИР. ГР. ЦЕГЛИНСЬКОГО

У „Свободі" з 16 травня д-р Т. Сеньківський пише, що дир. Гр. Цеглинський помер у 1914 р. в Тернополі. Це не відповідає правді.

Дир. Гр. Цеглинський був обраний послом до австрійського парляменту в 1907 році. Восени 1912 року він помер і був похоронений у Перемишлі. На похороні співав гімназійний хор і грала гімназійна оркестра, диригентом якої я був. Цю подію добре пам'ятаю, бо мав у зв'язку з тим багато клопоту. Моя оркестра не була приготована до похорону. Після того, як старі оркестранти, склавши іспит зрілости, відійшли, оркестра розлетілась. Після диригентів Андрія Кокодинського і Івана Коченаша я зорганізував оркестру наново.

На щастя, на похорон дир. Цеглинського приїхали деякі старі оркестранти, як Кокодинський, Рибачевський, Демчук та інші і з новими оркестрантами відіграли похоронні марші.

Д-р Сеньківський, мабуть, мав на думці іншого Цеглинського.

Роман Лесик

Клівленд

Роман Придаткевич

ВИСТАВА ОПЕРИ АНТОНА РУДНИЦЬКОГО „АННА ЯРОСЛАВНА"

(1)

В суботу 24-го травня о 8-ій годині перед полуднем з віддалі понад 900 миль сів я в один літак, пересів у Люївіллі, Кентокі, в другий, і по двох годинах лету в чистому та свіжому (яка рідкість у наші часи!) повітрі був в Ню Йорку. Якраз попав у тому поспіху за півгодини перед початком генеральної проби опери „Анна Ярославна" Рудницького у славному Карнеґі Голл. Лишивши свої пакунки на одному з перших місць залі, прийнявши від композитора фортепіянову партитуру, ще мав трохи часу, щоб тричі без успіху потелефонувати до тяжкохворого визначного українського композитора. Цей неуспіх мене сильно пригнобив.

Повернув я на своє місце і розсівся в ньому не без рефлексій, що навіть гордість Америки, Карнеґі Голл, має в деяких кріслах нездорові пружини.

Що таке генеральна проба, читач напевно знає: подενервування, острах, десь у когось продертий костюм, н е вдоволення режисера . . . Як добре ми це знаємо з колишніх яворівських, хоч і аматорських, вистав! Цілком те саме було і в Ню Йорку, хіба трохи більше, бо режисером і диригентом досить великої оркестри, на яку не раз міг би посердитись, був сам композитор складного й великого музично-драматичного твору. Те саме можна сказати про артистку - х о р е о графа, яка тремтіла, щоб добре натреновані танкові адепти не забули котроїсь деталі і щоб на виставі не розгубились. Були й інші відповідальні особи за сценою, які тремтіли, бо, здається, ніякий професіонал до генеральної проби ніколи не звикне.

Пощо читачеві переживати всі ті болі? Тож дозволю собі описати вже саму виставу-прем'єру української опери в Новому Світі, в Новій Україні.

Виявилося, що завісу на сцені не будуть підносити і спускати. Вся акція опери мусить відбуватися на рубці просценіюму, довжезному та вузькому. Нічого, подумав я собі, чарівні танцюристки мусять уважати, щоб не вискочити віольончелістам на їхні тендітні інструменти.

Вистава почалась, публіка мусіла задовольнитися тільки натяками на декорації та національними французькими й українськими емблемами. Нічого це не пошкодило, і ми, слухачі, мали можливість уявляти собі не тільки старовинні замки з XI століття, але й ґоблени і всю іншу обстанову, яка жадному маляреві й не снилася. У Філядельфії, як мені казали, оперу поставлено з мистецькими декораціями.

Попередив виставу головний предсідник Українського Народного Союзу Йосип Лисогір коротким словом про нагоду для цієї імпрези: 75-літній ювілей УНСоюзу.

Оркестра під управою композитора опери відіграла американський та український національні гимни. Заля була цілковито заповнена публікою, яка, як завжди, підтримала своїми голосами оркестру, коли виконувала вона український гимн.

Після шеститактового оркестрового вступу, який впроваджує слухача в драму опери, починає басовим сольом король, Генріх Перший (Лев Рейнарович) „думати" над трудношами короля-вдівця, який повинен знайти для себе достойну дружину, що привела б Франції наслідника престолу. Музика скріплює гідність та красу цієї королівської заяви.

З появою графині Люїзи (Галини Андреадіс) помітне пожвавлення в поступі дії музики, яка своїм настроєм простоти нагадує монодію-оперу „Орфей і Евридика", твір першого, властиво, оперового композитора — Клавдія Монтеверді, однак іншими — сучасними засобами. Дует, а властиво заява короля, що йому не можна із-за посвячення одружитися з графинею, починає набирати в арії графині зловісних відтінків, х а рактеризованих музикою, що кульмінується невдалою спробою самогубства графині, яке, видерши з її рук кинджал, ударемнює король.

В тій самій хвилині несподівано появляється слуга, повідомляючи про прибуття з Риму кардинала (Андрій Добрянський). Графиня покидає сцену, а поява кардинала дає нагоду наростанню нових моментів незвичайно вдалими музичними девізами. Закінчення дії хорами і драматично сильною та змістовною контрапунктичною й злегка дисонуючою канвою здавалося б в ту хвилину, коли вже неможливо перебільшити напруження, а тим часом поява графині з кинджалом в руці, з отрутою в серці, що дише помстою, з висказом і присягою „трон або кров", силою емоційного співу талановитої співачки і силою успішної музики — приводять слухача до душевного потрясення. Не дивно, що публіка, вражена силою експозиції драми-опери, влаштувала артистам і в першу міру композиторові заслужену овацію.

Ось тепер шановний читач міг би сказати: „Так, так, великий успіх першої дії ще виразніше виявить недокрівність і слабину одної з наступних дій, і провал опери, як це майже без винятку буває, буде очевидний". Не бійтеся, читачу. Правдою є, що в підсвідомості не одного композитора є побоювання невдачі, а писати оперу — це ґазардова гра, в якій на сотки написаних творів лише кілька здобувають тривале місце. І тому українцеві тим більша приємність і вдоволення, що його земляк-композитор здобув щось майже неможливе. Мій дальший звіт, хіба, нашого читача переконає, що сила цієї української драми не тільки до кінця не слабшала, але розвивалася успішно до самого кінця і закінчилася повнотою героїзму та краси.

Як досі міг читач завважити, композитор добре заложив експозицію драми, уживаючи з успіхом так музичні, як і драматичні засоби, які могли запалити співаків-солістів і хористів для сильнішої зав'язки драми. І приємно було завважити, що композитор не „вистрілив відразу всіх набоїв", і до самого кінця твору вся акція степенувалась з подивугідною силою, хіба час від часу злагіднена чудовими епізодами.

Мені, як композиторові, було приємно щохвилини констатувати свіжі композиторські видумки, чимраз нові музично-оркестрові засоби, запримічувати, крім спокійних девіз, також сильні, сильніші і дуже сильні моменти в оркестрі та в звучанні всього звукового апарату.

Треба признати, що солісти і хори (неструджений і працьовитий філядельфійський хор „Кобзар") завдяки трудам пані Орисі Гарасимович були дуже добре підготовані і вірно — хіба з маленькими недотягненнями — передавали інтенції композитора. Оркестра була досить мала, хоч для потреб композитора, при наших обставинах, цілком вистачальна, якби не те, що струнних інструментів було мало — чотири перші скрипки, здається чотири другі і дві віолі.

(Далі буде)

ВІДБУВСЯ 13-ий З'ЇЗД ДЕЛЕГАТІВ УЛТПА

(Закінчення зі стор. 1-ої.)

кращих гуморесок цього року, що й відзначила численна публіка рясними оплесками. Наспіли на З'їзд численні привіти від громадських, наукових та церковних установ, а серед них привіти від Кардинала Йосифа Сліпого та Архиєпископа Мстислава. Особисто вітали делегатів на бенкеті д-р Роман Осінчук від НТІП, УВАН та Товариства за Патріярхальний Устрій УКЦ, а д-р Михайло Данилюк від Головного Уряду УНСоюзу, Ради Митрополії УПЦ та Гол. Екзекутиви Фонду Катедри Українознавства. Заключне слово мав новообраний голова Т-ва, д-р Богдан Шебунчак, передбачуючи посилену працю Управи в наступних двох роках.

В часі бенкету виступив відомий дівочий хор „Веснівка" із Торонто під керівництвом Квітки Зорич-Кондрацької, який ідучи в Шамокін на святкування 75-ліття УНСоюзу, зупинився на Союзівці і тут зачарував своєю появою та українським вокальним мистецтвом усіх присутніх. Психологічний удар цієї групи дівчат, що наче весняний букет розніс красу нашої пісні і мистецтва, був такий міцний, що багатьом слухачам тиснулись сльози на очі.

Діловий З'їзд УЛТПА закінчився наступного дня прийняттям різних важливих резолюцій, а серед них — це справа видання українського медичного словника, продовження наукових сесій,підтримка Фонду Катедри Українознавства при Гарвардському університеті, організаційне пожвавлення Товариства, продовження громадської діяльности та інші.

ПРЕДСТАВНИКИ УНС ВІДВІДАЛИ БАВНД БРУК

Представники УНСоюзу з Владикою Мстиславом біля прекрасного пам'ятника на могилі ген. Ол. Загродського. Стоять (зліва): Й. Лисогір, д-р М. Данилюк, мґр. Ів. Гаврик і Владика Мстислав.

У п'ятницю 30-го травня ц. р. представники Українського Народного Союзу в особах головного предсідника Йосипа Лисогора, заступника гол. предсідника Володимира Сохана, гол. контролера мґра Івана Гаврика з Вінніпеґу, головного радного д-ра Михайла Данилюка з Міннеаполісу та ред. А. Драгана, скориставши із запрошення Архиєпископа Української Православної Церкви в ЗСА ВПреосвященнішого Владики Мстислава, відвідали осередок цієї Церкви в Бавнд Бруку. Відвідувачів зустрів і привітав Владики Мстислав, в товаристві якого вони оглянули Музей Церкви Пам'ятника та цвинтар. При цій нагоді стверджено, що завваги одної дописувачки в „Свободі", мовляв, могила одного з наших генералів „занедбана, являє собою купу каміння", не має нічого спільного з дійсним станом могил українських генералів, що їх поховано на цвинтарі Церкви-Пам'ятника. Могили двох похованих на цьому цвинтарі визначних українських генералів: ген. П. Дяченка і ген. Ол. Загродського є в стані і вигляді, гідному заслужених Покійників. Могилою першого опікується родина, а могилою другого Орденська Рада Залізного Хреста, яка поставила на могилі ген. Загродського прекрасний пам'ятник, обмурувавши її берегами з граніту. Поверхню між берегами опікуни могили покрили тонкою верствою білого мармуру, що надає могилі естетичного вигляду та на довший час забезпечує її стан, достойний Покійника. Подібно оформлено на цьому цвинтарі ще 16 інших могил, головно самітників, що ними опікуються різні наші установи, заступаючи покійникам рідних.

ЧИКАҐО — ШЕВЧЕНКОВІ

Цьогорічне свято Шевченка було доказом, що українське Чикаґо повертається до нормальнішого стану. Концерт відбувся в неділю 16-го березня у концертовій залі школи Шопена. Громадянство виповнило велику залю та з ентузіязмом оплескувало виконавців програми. Концерт розпочав репрезентаційний мішаний хор „Сурма", у стилевих українських костюмах, під керівництвом маестра Любо Мацюка. У всіх піснях хор звучав свіжо і чисто, збагачуючи кожний твір цікавими ньюансами. Хор „Сурма" творив зіграний ансамбль і зарепрезентував культурний спів.

Д-р Олесь Бабій, наш відомий поет, цікаво і живо змалював велику постать Пророка, вічно живого і актуального у своїх творах. Присмно й цікаво було слухати цього поета-сеньйора й літературознавця. Новою точкою програми був вдалий виступ молодої піяністки-учениці Ірини Квірмбах, яка виконала „Лірницьку пісню" і „Український танок" В. Барвінського. Дальше йшов виступ співачки Ії Мацюк, в українському стилевому строї, що витворило ще кращу атмосферу Шевченківського свята. Вона співала „Садок вишневий" Лисенка, „Якби мені черевики" Штогаренка і „Утоптала стежечку" Степового. Наша співачка кожний раз співає чудово. Майстерний музичний супровід спочивав у руках Вікторії Хвостик. На закінчення першого відділу виступив Юний Хор СУМА з Осередку ім. Павлушкова під керівництвом В. Джула і при муз. супроводі відомого композитора В. Шутя. Вони виконали новий монтаж Т. Курпіти „На високій дуже кручі", музика В. Шутя. Мелодійний дитячий спів і чудова деклямація сумівки зробили дуже гарне враження.

У другій частині концерту була виконана вперше баляда Т. Шевченка „Тополя". Виконували її хор „Сурма", Ія Мацюк, декляматорки Т. Кузик і М. Гарасовська, при фортепіяновому супроводі В. Хвостик та Л. Лапичак. Музику до баляди „Тополя" створили композитори В. Березовський і Я. Стеценко. Мальовнича група творила чудовий образ, а хор співав без дириґента, що було справжньою атракцією. Виконання чудове. Мистецьке керівництво програми було в руках маестра Л. Мацюка. Радіємо, що українське Чикаґо так величнo відзначило Свято Шевченка. Дай, Боже, щоб таких концертів було у нас більше!

А. Федоренко

Свято героїв на оселі СУМА в Еленвіллі

Еленвілл, Н. Й. — Організації Визвольного Фронту відзначили 1-го червня ц. р. на оселі СУМА в Еленвілл Свято Героїв, яке пройшло з великим успіхом. Свято відкрив голова Головної Управи Т-ва кол. Вояків УПА в ЗСА М. Грицковян. Святочну доповідь виголосив В. Левенець. У мистецькій частині взяли участь: дівочий хор СУМА Осередку ім. ген. хор. Т. Чупринки з Ню Йорку, під керівництвом інж. Романа Степаняка і рецитаторки-сумівки Леся Цебрій, Ірина Твердовська, Єлисавета Сидір-Чарторийська і Геня Кузьмович. Перша з мистецьким хистом продеклямувала „Молитву українського націоналіста", а три останніх спільно рецитували „Ми йдем". Мистецькою частиною керував Григорій Цебрій. Представники ОУВФ, які приїхали з організаційними прапорами, склали вінки перед пам'ятниками героїв-провідників: С. Петлюри, Є. Коновальця, Р. Шухевича-Чупринки і С. Бандери. Свято закінчено відспіванням національного гимну. Служби Божі і панахиди за душі героїв відправили ранком 1-го червня в українській католицькій каплиці о. Л. Гузар і в українській православній каплиці о. І. Ткачук. У святі взяло участь кілька сотень людей.

Український Літературно Мистецький Клюб Ню Йорк 149-2 ав.

● З Літературно-Мистецького Клюбу в Ню Йорку повідомляють, що в п'ятницю 6 червня відбудеться там черговий вечір, присвячений українській громаді в Австралії, під загальною назвою „Австралійські українці про нас і до нас". С. Крижанівський виголосить спомин „Зустріч в Літературно-Мистецькому Клюбі в Мелбирні". О. Питляр: „Новий Обрій — Альманах української літератури в Австралії". Валя Калин і М. Яблонський читатимуть твори австралійсько - українських авторів. Антін Малюца виголосить доповідь про австралійсько - українського мистця Михайла Кміту. Доповідь буде ілюстрована прозірками. Початок о год. 8-ій вечора.

КОМУНІСТИЧНИЙ КОНҐРЕС

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ня комуністичного панування в цілому світі. Хай засади справжньої демократії, які зобов'язують у передових і головних державах Заходу, не дозволяють на те, щоб перешкодити комуністичним делеґаціям їхати на конференцію до Москви, а потім, повернувшись додому, здійснювати прийняті там постанови (явні і таємні, які ще важливіші і небезпечніші) про боротьбу з „капіталістичним імперіялізмом". Але чому Захід не шукає ефективних протизаходів ворохобницьким змовам проти себе, які організуються в Москві? Чому не створено досі нічого справді поважного, що можна було б протиставити світовому комуністичному рухові, який — поминаючи початки „бунту" в деяких комуністичних партіях Заходу — таки й досі стоїть на послугах агресивного совєтського імперіялізму?

Якщо в Москві відбуваються конґреси світового комунізму, то чому десь у Ню Йорку (осідок ОН з її хартією свободи), Брюсселі (осідок НАТО) чи Страсбурзі (осідок европейського руху) не відбуваються конґреси — назвім його так — руху світової демократії з участю представників народів, які перебувають у межах „впливу" СССР? При чому в таких конґресах мали б брати участь не екзильні представники цих народів (бо до них з недовір'ям і навіть чи не зневажливо ставляться на Заході), а такі, які прибули б просто зі своїх країн. І якби такі конґреси відбувалися, то представники з країн комуністичного бльоку і навіть з Совєтського Союзу зуміли б знайти шляхи, щоб вирватися на Захід і задеклярувати тут свою солідарність з ідеями свободи, демократії і національної незалежности — мусіли б навіть ризикуючи тим, що назад (так, як це є у випадку з комуністичними делеґатами до Москви) їм уже повернутися було б тяжко...

Але Захід не вважає за потрібне організувати подібні конґреси. Мабуть тому, що боїться „дратувати" перечулену Москву з її „співіснувальними" настроями. Ну, то тим більше Москва не боїться дратувати неперечулених „капіталістичних імперіялістів"...

В ОДИНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п.

ЛІДІЇ ПОСТОЛЮК

буде відправлена

ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА З ПАРАСТАСОМ

в понеділок, 9-го червня 1969 року
о год. 6:30 рано
в церкві св. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ
в НЮАРКУ, Н. Дж.
при Санфорд і Айві вул.

Про молитви за спокій Душі Покійної просять:
МУЖ, ДОНЯ з МУЖЕМ і СИНОМ
і РОДИНА

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями та Знайомими, що дня 3-го червня 1969 року по важкій недузі упокоївся в Бозі на 74-му році життя наш Найдорожчий
ЧОЛОВІК, БРАТ, ВУЙКО і ШВАҐЕР

БЛ. П.

Проф. Д-р ЗІНОВІЙ ЛИСЬКО

композитор, музиколог, кол. старшина Корпусу СС,
народжений 11-го листопада 1895 року в Ракобутах, Зах. Україна.

ПАНАХИДИ в четвер, 5-го і п'ятницю, 6-го червня ц. р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенню Metropolitan Funeral Home, 191 Avenue "A" (між 11-12 вул.) на долині міста Ню Йорку.

ПОХОРОН в суботу, 7-го червня 1969 р. о год. 9:30 ранку з церкви св. Юра, на Українському Православному Цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку:
дружина — ЄВДОКІЯ
сестра — ЯРОСЛАВА з чоловіком СЕМЕНОМ ЛІСОВЦЕМ
брат — КОНСТАНТИН з дружиною ОЛЕНОЮ
шваґер — АНДРІЙ СВАРИЧЕВСЬКИЙ
сестрінка — ОЛЕНА ГЕНТИШ з чоловіком і сином
сестрінок — ЮРІЙ СТРУТИНСЬКИЙ з дружиною і дітьми
братанка — СВІТЛЯНА НЕДІЛЬСЬКА з чоловіком і дітьми
братанок — ВОЛОДАР ЛИСКО з дружиною і сином
та ближча і дальша Рідня

Замість квітів, просимо складати пожертви на народні цілі.

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що у Філядельфії 20 травня 1969 р. відійшов у Вічність на 85 році життя наш Найдорожчий БАТЬКО, ДІДО і ПРАДІД

СВ. П.

ПАФНУТІЙ ЧУПРУН

Старшина Армії УНР, шкільний інспектор і громадський діяч.
Народжений в Папужинцях, повіт Умань.

ПОХОРОН відбувся 24-го травня 1969 р. з УАП Церкви св. Андрія у Філядельфії на український цвинтар в м. Бавнд Брук, Н. Дж.

В глибокому смутку сповіщають:
дочка — ВАРВАРА БІЛИНСЬКА з зятем інж. ЯРОСЛАВОМ (Лос Анджелес)
брат — д-р ЕВГЕН ЧУПРУН, лікар, з Родиною (в Україні)
внучка — ГАЛИНА АБАСКАЛ з чоловіком інж. ЕМІЛІЄМ (Лос Анджелес)
внук — ЯРЕМА-ВСЕВОЛОД — БІЛИНСЬКИЙ
правнучка — ЛЮБА-НАДІЯ АБАСКАЛ

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в Сан Бернардіно, Каліф., 22 травня 1969 р. нагло відійшла у Вічність на 71-му році життя наша Найдорожча МАМА, БАБЦЯ і СЕСТРА

бл. п.

ІРЕНА з БІЛИНСЬКИХ ШЕНКІРИК

ПАНАХИДА відбулась 23-го травня, а ПОХОРОН 24-го травня 1969, за участи пароха українсько-католицької церкви в Лос Анджелес, з каплиці Боббіт на цвинтар Mt. View в Сан Бернардіно.

В глибокому смутку сповіщають:
син — інж. ОСТАП ШЕНКІРИК зі синовою МАРІЙКОЮ
внуки — БУЙТУР-ЕВГЕН і ХРИСТИНКА
брати: інж. РОМАН БІЛИНСЬКИЙ з братовою ІВАНКОЮ (Ню Йорк)
інж. БОГДАН БІЛИНСЬКИЙ з Родиною (Чикаґо)
інж. ЯРОСЛАВ БІЛИНСЬКИЙ з Родиною (Лос Анджелес)
Ближча і дальша Родина

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

ЧИКАҐІВСЬКА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА „САМОПОМІЧ"

(Після 18-го Збору, 2 березня ц. р.)

„Привітаю Український Народний Союз, у його діамантовому ювілеї 75-ти ліття — проголосив Председник 18-тих річних зборів Федеральної Кредитової Кооперативи в Чикаґо, Роман Мицик. — УНС — ця суспільно - громадська і забезпеченево - допомогова установа, с також виразником політичної думки українців в Америці, а навіть носієм товариської культури. Привіт наш — продовжував Президент найбільшої кредитової кооперативи — складаю тут, на руки Головної Радної УНС — пані Олени Олек, що є тут присутня, з іншими представниками нашої Першої Філії на північній частині великої чикаґівської метрополії. Братські Союзи, це свого роду кооперація!" — закінчив бесідник.

Цьогорічні Загальні Збори „Самопомочі" були замітні тим, що вони проходили надзвичайно ділово, що почалися точно і тривали дві години, при участі понад сотні (119) найактивніших членів. Головував на зборах Роман Мицик, протоколував інж. Роман Біґун. При відкритті вшановано пам'ять померлих членів.

Видрукований звіт у виді брошури з багатьма світлинами (36 сторінок) дав повний образ праці найбільшої кредитової кооперативи в діяспорі. Звіт можна зарахувати до зразкових. Його видруковано накладом 5 тисяч примірників і розіслано поштою перед зборами, тож члени мали змогу познайомитися з працею Управи, діловодів, працівників і співпрацівників.

На зборах доповнено тільки справи, що не ввійшли до друку. Доповняли пп.: Р. Мицик, О. Плешкевич, В. Попадюк, Я. Ганкевич і Д. Григорчук.

Звітний рік був роком розросту й осягів. Змодернізовано й поширено приміщення, щоб скоріше і краще обслуговувати клієнтів, побільшено персонал із молоді, заведено механічне машинове книговодство і діловодство, найновішими обрахунковими методами. В загально - українському житті, члени президії „Самопомочі" повнять чинність правління Товариства Української Кооперації на Америку, цього координуючого центру економічно - господарського життя, у співпраці з таким же центром на Канаду, по думці СКВУ (Світового Конгресу Вільних Українців). Саме в часі побуту найдостойнішого гостя з Ватикану, И. В. Кир Йосифа кардинала Сліпого в Чикаґо, Р. Мицик виголосив привітальне слово від ТУК-у.

Членство в кількості майже 5-ти тисяч, із нагромадженим капіталом близько семи мільйонів долярів, виявило щирий ентузіязм і довір'я до власної фінансової установи, а керівні органи й працівники несуть за працю повну відповідальність. Кооператива діє на основі Федерального закону про кредитові юнії в Америці. Звідси приходить щорічна контроля нашого діловодства. Запасні фонди в цьому році збільшилися на 64.222 дол. і виносять майже 400 тисяч дол. Членам виплачено 257.110 дол. дивіденди. Коньюнктура щадження не була надто сприятливою, бо тоді, як вагається в світі фінансова політика, люди менше складають на ощадності, а редше інвестують їх в інші ділянки. Різні спілки приманювали щадників подарунками, ч и обіцянками вищої дивіденди. Тому й ми покликали до життя „Інвестиційну комісію", складену з трьох молодих наших фахівців, і з перших завдань ця комісія вив'язалася зовсім добре.

10 літ тому ми перейшли з наймів до власного скромного дому. Тепер ми поширили приміщення, а діловодство дозволяє нам плянувати на кілька років наперед. У нашій кооперативі немає ніяких оплат за одержання кредиту в виді т. зв. „комісового". Кредит на купно авт є безконкуренційно низький. Студенти мають право на таку позику, що відсотки від неї платить держава, а саму позику сплачують студенти щойно після завершення студій. Ми така громадська інституція, яка в різному виді за час свого існування виплатила на українські цілі і потреби сто тисяч долярів.

Кред. кооп. „Самопоміч" уділила досі 11 тисяч позик на суму понад 23 мільйони долярів, а один і пів мільйона виплатила у виді дивіденди щадникам. Окрім цього, кооп. оплачує асекурацію на випадок непрацездатности чи смерти позичальника. В цьому році амер. Кооп. Централя заплатила нам 25 тисяч долярів за такі випадки, а разом за таких довжників одержано більше, як 100 дисяч долярів. Сила 18-ти наших кредитівок в Америці з 30-ти тисячами членів при майні 27 мільйонів долярів є невеликою частиною всіх 23.700 кредитових юній в Америці із 20-ти мільйонами членів і майном понад 12 більйонів долярів, а ще менше в порівнанні з кооперативними кредитівками в 70 країнах світу із 33-ти мільйонами членів і понад 16-ти більйонами капіталу в 53.059 кооперативах.

Такі думки порушили звітодавці на протязі 45-ти хвилин. Запити і дискусія над звітами велись приблизно годину і були на висоті. Уділено абсолюторію за внеском Контрольної комісії, доповнено Раду директорів і членів комітетів за внеском Номінаційної комісії і прийнято бюджет у межах пів мільйона долярів. Цікавими були позиції бюджету. Їх зачитано в деталях усуперечпрактикованні різних фінансових установ, що їх „засекречують" гльобальними цифрами.

Ми запізналися з проектом видатків за групами: для молоді (Пластунський „Юнак", Сумівські „Крилаті", Одумівська „Молода Україна"), на радіомовлення, пресу, ведення підприємства, обезпечення і друге.

Персональні винагороди 22 працівників, дуже малі, їх ніяк не можна порівнювати з платнями на ринку праці.

А проте, ми не позбулися розуміння громадської праці, як праці добровільної, жертвенної і безкоштовної.

Літературний конкурс

Український Літературний Фонд ім. І. Франка в Чикаґо проголошує третій з черги Конкурс на найкращі літературні твори, що появилися друком у 1967, 1968, 1969 роках. Висота нагород:

Перша нагорода	1.200 дол.
Друга нагорода	800 "
Третя нагорода	400 "

Роздача нагород, на підставі рішення Літературного Жюрі, якого склад буде поданий пізніше, відбудеться в грудні 1970 р. у Чикаґо під час Академії - Вечора Української Літератури.

Автори, що хотіли б взяти участь у цьому літературному конкурсі, повинні надіслати свої примірників своїх творів для членів Жюрі до дня 1-го лютого 1970 р. на адресу:

Ukrainian Literary Fund,
2351 W. Chicago Ave., Chicago, Ill. 60622, U.S.A.

За Правління Українського Фонду ім. Івана Франка в Чикаґо:
Адам Антонович
голова
Рома Туринська
секретар

Великдень у Клівленді

Клівленд, Огайо. — Українці-католики, які святкують згідно з традиційним юліянським календарем, врочисто відсвяткували тут Празник Христового Воскресіння у церкві св. ап. Петра й Павла, що є найстаршою церквою українців-католиків в Огайо.

У Квітну Неділю 6 квітня вірні взяли масову участь у Святій Літургії, після якої роздано вірним свячену лозу.

На Великдень 13 квітня сотні мирян прибули на відправи Воскресної Утрені й Служби Божої, що її відслужив всеч. о. Микола Павлишин. Багато вірних приступило до Святих Тайн. Після відправ у церкві відбулось на церковному подвір'ї традиційне свячення пасок.

30 березня місцевий Відділ Комітету Оборони Обряду, Мови, Традицій Української Католицької Церкви видав обіжник до мирян, у якому закликав вірних до молитов за Українську Католицьку Церкву в катакомбах. У тому ж часі Комітет розповсюдив теж двомовні тексти резолюцій, що їх прийняли й підписали понад чотири сотні учасників віча в обороні Української Католицької Церкви, що на ньому доповідачами були проф. Богдан Попель з Чикаґо й проф. д-р Петро Біланюк з Торонта.

До звеличання українського Великодня в Клівленді причинились теж місцеві українські радіомовлення. Радіогодина Українського Визвольного Фронту під керівництвом Степана Зорія передала із Станиці Народів одногодинну Великодню радіопередачу, що була на високому рівні. Дбайливо підготовану півгодинну святкову ввідицю передала теж радіопрограма д-ра Івана Гурка.

У Провідну Неділю 20 квітня з приводу відвідин цього терену Митрополит Кир Амвросій, Комітет Оборони Обряду, Мови і Традицій Української Католицької Церкви і Товариство за Патріярхальний Устрій УКЦеркви, об'єднані в Раді Мирян, видали спільно Відкритий Лист до Митрополита українців-католиків у ЗСА з проханням повної підтримки для справи створення Патріярхату Української Католицької Церкви.

С. Б.

Свячене Учительської Громади в Дітройті

Свячене Учительської Громади відбулося 27 квітня в залі Української Вищої Школи. Крім звичайної перекуски, була коротка, гарна програму, в якій виступив жіночий квінтет „Веселка". Це нова мистецька зірка, що недавно зорганізувалась в Дітройті, побіч великих мистецьких одиниць, як хор „Трембіта", Капеля Бандуристів ім. Т. Шевченка, „Капелі Бандуристок" осередок СУМА „Орлик" і інших. Молоді „Веселки" працюють багато над удосконаленням репертуару, тому їх виступ на Свяченім був вповні вдатний. „Веселка" в складі пань: А. Том'як, Р. Крохмалюк, Х. Липецька, Л. Мазяк і Е. Барнич, при акордеоновим акомпаніяменті п. Том'яка, відспівала пісні: „в садок", „Смереки", „Ой пів садок", „Смереки", „Ойді у я до Ясіня" і „Ой чорная". Виступила також Марта Кучер, учениця 9-ої кляси Української Вищої Школи, з рецитацією вірша „Софія" Ю. Клена, а Стефанія Григорчук, учениця 12-ої кляси, деклямувала „Великдень" Л. Полтави.

Великодні дари поблагословив о. Патрикій Пащак, ЧСВВ. Свято відкрив голова Учительської Громади дир. І. Білоус і передав дальший провід своєму заступникові проф. П. Стасовому. Свято було влаштоване для членів товариства і їх родин.

І. Б.

В ЧССР перевели „чистку" лібералів

Прага. — В минулі п'ятницю й суботу відбулося засідання 180-членного Центрального Комітету компартії Чехо-Словаччини, після якого перший секретар партії, д-р Густав Гусак проголосив, що з Центрального Комітету виключено шістьох найбільш „непримиренних" звеличників демократизації режиму та критиків поведення Совєтського Союзу. Найвидатнішими між „вичищеними" були економіст, автор нової економічної політики ЧССР, проф. Отта Сік та колишній голова урядового Національного Фронту, д-р Франтішек Кріґель. Гусак твердив, що вони відмовилися „покаятись". Промова Гусака була ультра-льояльною супроти Москви, з якою — твердив він ЧССР повинна зберігати „вічну дружбу". Гусак заявився проти „інтернаціоналізації так званої чесько-словацької проблеми", бо, мовляв, „непорозуміння" між ЧССР і її „союзниками" є їх внутрішньою справою, яку вони вже поладнали у взаємному гармонійному порозумінні.

У великій мірі виконують її „емерити", висококваліфіковані, вартісні і ідейні громадяни, що особисто обходяться найменшим. Заплатою для них є розріст нашої Федеральної кредитової кооперативи „Самопоміч" і візія її майбутнього. На те, щоб „краще жилося" тим, що прийдуть по них, а всі ми, зокрема молодь, щоб мала ідентичність вартісної української людини.

Павло Клим

ТАРЗАН, Ч. 6193. На базі в Момбузі

Після чотирьох днів і ночей партія осягнула нову африканську летунську базу в Момбузі.
— Авто генерала Ітса буде тут за хвилину, Тарзане!
— Дозвольте мені стояти близько Вас Тарзане! Всі ті люди мають револьвери!
— Пане косуле Робертсе! Привіт від генерала Ітса! Він переказує, що Ваша партія може користуватися тимчасовим гостинним домом ч. 1. Він відвідає Вас за годину!
— Тарзане! Так багато людей, так багато речей, я ніколи їх не бачила раніше! Це чарівне місце!